

Mano močiutė

Mano močiutė jau sena. Jos veidas visada būna išvarges, rūpestingas. Tik kartais matau močiutę linksmą. Mano močiutė labai megsta melynų spalvų. Ji labai megsta savo persakoti apie savo arba apie močiutę mamytę.

Štai vieną kartą nujome į piervutes pažoliauti, ir žiūriame ateina močiutė. Atsižiudome ant šolytės, ir pradijo ji pasakoti, kaip gavo žemę.

Mano močiutė taip pat megsta ir dainuoti, deklamuoti eilėraščius. Neginstamiausios jos dainos - lietuvių liaudies. Taip pat mano močiutė labai dažnai vartoja žodį „nu!“ Dar mano vartoja labai nemegsta, kaip mes mes kalbam ne lietuviškai. Ji tuo pat įsikiuta į mus, kalbę ir aiškiną, kaip reikia kalbeti.

Štai vieną kartą mes su pusse seno žaidime kamuočiu. Ir aš kaižku jos paklausiu,

Oji man atsaki:

- Aha.

Tuoj močiute įsišerpi į mūsy kalba:

- Reikia sakyti ne aha, o taip žuk tai
ne lietuviška.

Žes turime kalbetti, kaip preidena.

Taip pat mano močiute xami, lita,
renenninga, kaip būna kity. Ji mes vi-
nus myli, kaip savo tikrės sunės ar
dukras.

Močiute mano žirdele mano

Repli tu mes kaip savo nūnes,

Ir aš mylesiu tave kas dieną,

Kaip tavo mamaq myliu ūq dieną.

Močiute mano, žirdele mano,

Stengis čkās dieną dėl mūs visų,

Ne reikia stengtis dėl mūs kas dieną

Tau reikia poilsio per visą dieną.

Kaip palibėxi mes pasakęs pasekai,
dainelę padai mes i arčiaip sau pa-
nūnūosi,
Omes susidž Tavęs klausym
Tavęs klausym ir pasvajosim.